

set det som en økonomisk Nødvendighed. Hvordan var nu Forholdet i 1923? Det var jo det, at vi stod med en Kronekurs af 65. Nu er Kronen i Pari. Det vil de Herrer saa nødtigt tale om nu, det er, ligesom det ingen Betydning har. Men den Gang talte man jo uhyre meget derom. Vi stod med et Pristal paa 204 den Gang; nu er Pristallet 178. Det er ganske vist ikke gaaet ned saa meget, som man kunde vente det, hvis Guldkronen skulde respekteres, men det er dog gaaet betydeligt ned. Hvad vort bærende Erhverv angaar, er Forholdet for Øjeblikket ganske anderledes end i 1923. Vi har en Udførsel til Udlandet, som i Kvantum er forøget, men med Hensyn til de Midler, der kommer hjem, er betydeligt reduceret. Vi staar med meget vanskelige Forhold for Handel og Industri. Vi kan ikke tage et Blad i Haanden, uden at vi ser en Mængde Konkursboer averteret. Jeg mener, det kan ikke nytte noget, at vi, naar vi skal behandle disse Spørgsmaal her paa Rigsdagen, udelukkende ser paa den ene Side af Sagen, vi er nødt til ogsaa at se Sagen fra den anden Side og ganske aabent og ærligt se, hvordan de økonomiske Forhold er her i Landet i Øjeblikket. Vi er nødt til at tage Hensyn ikke blot til dem, der skal have disse Penge, men ogsaa til dem, der skal betale dem. Og navnlig er vi efter min Opfattelse nødt til at se paa de Misbrug, som har fundet Sted, disse Misbrug, som man efter det ærede Medlem Hr. A. M. Hansens Udtalelser ikke maa tale om; det sømmer sig ikke efter hans Mening, at vi staar her i Rigsdagen og taler om, at de sociale Love misbruges, det skal der dækkes over. Men naar vi nu hører — hvad jeg læste op her i Gaar fra et Møde ude paa Sjælland —, at en Sygekasseleder nævner, at der er 30 Læger her paa Sjælland, som efter hans Opfattelse har misbrugt Sygekasserne, naar vi ser paa det Forhold, at medens Stigningen i Medlemsantal fra 1924 til 1925 var 3 pCt., saa var Stigningen i Lægeudgifter 33 pCt., og for de jyske Landkasser var Stigningen 80 pCt., uden at det kan paavises, at der var andre, særlige Grunde, ja, saa forekommer det mig, at vi vilde handle uret, hvis vi ikke søgte at komme disse Misbrug til Livs.

Det ærede Medlem Hr. Weygaard kunde slet ikke forstaa den Udtalelse i vor Betænkning, at disse Nedskæringer ikke betød en reel Nedskæring sammenlignet med 1921, og nævnte nogle Enkeltheder. Jeg taler ikke om Enkeltheder, men om det samlede Statstilskud, det virkelige, reelle Statstilskud til Sygekasserne i 1921 og nu.

I 1921 var Tilskuddet 8 Kr. 20 Ø. pr. Medlem, men da var Kronekursen kun 65, saa det var i Virkeligheden kun 5 Kr. 33 Ø., og naar Nedskæringsforslaget bliver gennemført, vil vi have en Udgift af 10 Mill. Kr. til 1½ Mill. Medlemmer, det vil sige 6 Kr. 66 Ø. pr. Medlem. Naar man i det hele taget vil respektere en Krone, der er 100 Ø. værd, og ikke vil sige, at det er ligegyldigt, om den er 50 eller 75 eller 100 Ø. værd, kan jeg ikke se, at der er nogen virkelig Nedskæring. Og lad os se paa Forholdene før 1920, da det ærede Medlem Hr. A. M. Hansens Partifæller og det ærede Medlem Hr. Weygaards Partifælle det ærede Medlem Hr. Stauning sad i Regeringen, lad os se paa, hvordan Stillingen da var til Sygekasserne. Ja, i 1919—20 havde man et Statstilskud af 5 Kr. 81 Ø. pr. Medlem, men i den sidste Del af Finansaaret 1919—20 var Kronekursen kun 54, saa det var i Virkeligheden kun 3 Kr. 14 Ø. pr. Medlem regnet efter Guldkronen. Men da hørte man ikke fra Regeringens Side noget til, at det skulde hæves. Det var Venstre, der, da vi kom til Regeringen i 1920, gennemførte den store Reform, at vi fik de kroniske syge med i Sygekasserne. Og foruden disse Byrder, som hviler trykkende paa Befolkningen sammen med de andre Statsbyrder, er der en Byrde, som hviler haardt paa Amtskommunerne, og som der ikke er rørt ved. Medens man i Norge har rørt ved dette Forhold, der hedder frit Sygehusophold, har Regeringen ikke gjort Forsøg paa at nedskære det. Det er en Byrde, som vist ikke sættes for højt, naar man regner, at der af Amtskommunerne og Staten gennem Rigshospitalet ydes henved 14 Mill. Kr. til Sygekasserne.

Formanden: Det ærede Medlem fjerner sig alt for stærkt fra de foreliggende Ændringsforslag.

Ordføreren (Chr. Sogaard): Ændringsforslag Nr. 4 er saa udførligt omtalt af den højtærede Minister, at jeg ikke skal udtale mig videre derom, men jeg kunde have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 14, der omhandler Erikørsel. Der staar jo i Ændringsforslaget, at for at forhindre Misbrug kan Kommunen paalægge en Kontrolafgift. Det er muligt, at denne Redaktion ikke er saa klar som ønskeligt, og derfor paatænker vi til tredie Behandling at stille et Ændringsforslag gaaende ud paa, at hvis Kommunen skønner, at Misbrug har fundet Sted, kan den paalægge en saadan Kontrolafgift.

I Forbindelse med dette Ændringsfor-